

Pr. Alexandru Torik

FLAVIAN
ARMAGHEDONUL

volumul 5

Traducere din limba rusă
Eugen Diaconu

editura
Σοφία

București

HIGHLANDER

Sicriul era unul simplu, căptușit cu țesătură neagră, ieftină, pe margini cu o panglică plisată, fixată cu capse la capete. M-am uitat bine la el. Fața preotului din sicriu era, conform tradiției, acoperită cu un material auriu brodat, numit în limbajul bisericesc „aer”.

Mâinile celui adormit țineau, de parcă ar fi fost viu, o Evanghelie mică într-o copertă metalică, tocită de vreme, ca cele luate adesea la sfeștăniile sau stâlpi. Mai avea o cruce din lemn de măslin, din acelea pe care le cumpără oamenii atunci când merg în pelerinaj în Țara Sfântă, cu o nișă din plastic pentru pietricele și pământ, ulei sfințit sau apă din Iordan.

Printre cei care stăteau în jurul sicriului se făcu la un moment dat o oarecare rumoare.

– Descoperiți-i fața! – se auzi o voce de femeie care semăna cu una de copil.

– Nu se cade, cică... – spuse altcineva din mulțime.

– Descoperiți-o, că aveți voie! – de data asta mi se adresa mie.

Am făcut un pas spre capul celui mort, am prins cu degetele două colțuri ale acoperământului și am descoperit fața celui care stătea în sicriu. Am văzut atunci chipul calm și luminos, fără riduri pe frunte, cu ochii închiși ca în somn și pleoapele drepte, cu un fel de zâmbet copilăresc ce se deslușea pe buzele întredeschise, marcate de mustățile grizonate. Era Flavian.

– Nu! Nu! Nu se poate! Nu trebuie să fie așa! – ieși atunci din mine un țipăt isteric.

– Ș-șt, Lioșa! Nu mai țipa, dragule! Trăiește părințelul nostru, trăiește! – încercă să mă liniștească Irina, care se trezise din cauza țipătului meu și cu o mână îmi acoperea gura, iar cu cealaltă mă mângâia pe păr și îmi ștergea lacrimile. O s-o trezești pe Iulecika, și doar ce i-a scăzut febra! Totul e în regulă, Lioșenka! Ai avut iar un coșmar!

– S-a întâmplat ceva cu el, Ira! Simt asta! – am zis eu, ridicându-mă în capul oaselor. Unde mi-e telefonul, știi cumva?

– În hol, pe dulăpior, Lioșa! – Ira îmi puse mâna pe umăr. Nu suna acum! E ora trei noaptea. Cred că încă doarme.

– La trei citește Miezonoptica – am zis eu, căutându-mi papucii prin întuneric –, dacă totul este în regulă cu el, desigur...

– Alo! Da, Lioșa, Dumnezeu să te binecuvânteze! Ce s-a întâmplat? Iar m-ai visat în sicriu? Ei, sunt viu, mă auzi doar! Totul e în regulă! – vocea lui Flavian era sigură și calmă, chiar dacă era evident că-l deranjasem din rugăciune.

– Sigur e totul bine? – am întrebat eu din nou. Nu te înțepă inima? Nu simți presiune în zona capului? Tensiunea e normală?

– Da, totul e bine, Lioha! – am simțit zâmbetul lui binevoitor chiar și prin telefonul mobil. Nu te neliniști, trecem și peste asta!

– Da! Trecem... – am început eu atunci să mă mai liniștesc nițel. Înainte de atacul cerebral am avut același vis, și acum ce mă sfătuiești să fac?! Doar nu sunt văzător cu duhul ca să știu dinainte dacă te rogi sau ești căzut pe podea, fără cunoștință și cu fața schimonosită, ca data trecută! De asta și sun...

– Să te mântuiască Dumnezeu pentru dragostea ta, Lioșenka! Gata, somn ușor! Mergi să te culci, că probabil ai trezit-o pe Irina!

– Bine! Să-ți măsoari tensiunea, totuși... sper că mai are baterie tensiometrul! Dacă nu, vin acum să-ți aduc.

– Mai are! Oricum, mi-ai lăsat o cutie de baterii de rezervă. Noapte bună!

– Bine, noapte bună... – am închis și m-am așezat pe banca din verandă, unde ieșisem să sun ca să nu-i trezesc pe copiii care dormeau în casă.

Atacul cerebral al lui Flavian de acum șase luni m-a șocat nu doar pe mine, ci și întreaga parohie, inclusiv pe fiii duhovnicești „din diaspora” ai părintelui. Ideea pierderii pentru totdeauna a părintelui Flavian – duhovnicul, prietenul, îndrumătorul vieții în Hristos, izvorul iubirii nesfârșite a lui Hristos și al răbdării atoatecuprinzătoare (atât de necesară în cazul păstoririi fiilor duhovnicești deosebit de nărăvași), mângâietorul și apărătorul în fața atacurilor demonilor asupra sufletului și minții, ascultătorul a multe ore de povești de viață (adeseori goale de sens și egoiste), din care surprinde problemele duhovnicești reale, căutând soluții cu înțelepciune. Disparația omului care mărturisea prin însăși viața lui, prin faptă și cuvânt, posibilitatea trăirii după Evanghelie și îi îndemna pe mulți fii duhovnicești să facă același lucru, ar fi produs un adevărat șoc, încât mulți dintre cei care au auzit despre atac (inclusiv eu) sunt neliniștiți și astăzi la gândul „că părintele nu se simte bine”.

După ce trăise, cu puțin timp înainte de atacul cerebral al lui Flavian, două pierderi greu de suportat, prin moartea „starețului” Misail, iubit de toată lumea, dar și a maicii Serafima, care a apucat să primească marea schimbă înainte de a

încinde ochii, păstrând numele sfântului pe care l-a iubit din toată inima, parohia fu de-a dreptul paralizată de căderea intempestivă a parohului.

Cel mai dificil era să-l privești pe tânărul părinte Serghie (îl mai țineți minte pe Serioja?), numit de episcop la parohia noastră ca „preot doi” după moartea părintelui Misail. De câteva ori la rând, în timp ce citea ectenia pentru sănătatea „celui care boleşte cumplit” în timpul Liturghiei, tânărul preot pur și simplu întrerupea slujba în altar cu un plânset ca de copil, iar după el începea să plângă întreaga biserică...

Trei săptămâni de internare la reanimare a părintelui au adăugat multe fire de păr alb și râvnă în rugăciune enoriașilor, și astfel rugăciunea „turmei” pentru înapoierea „bunului păstor” a fost bine primită de către Părintele Ceresc cel iubitor de oameni.

Flavian avea să mai trudească pe ogorul mântuirii sufletelor omenești și, ieșind, în fine, din spital, se procopsi doar cu pleopa de la ochiul stâng un pic lăsată (ceea ce aproape că nu se observa în spatele lentilelor groase de la ochelari) și cu nevoia de a împărți numărul mare de flori și pachete cu hrană aduse la spital de enoriașii iubitori.

Florile (și alte mulțumiri în plicuri și fără plicuri de la fiii lui Semion și alți sponsori ai părintelui) le-au primit membrii personalului medical; produsele (pe care nu a apucat să le dea altor bolnavi) a trebuit să le aduc eu în portbagajul noului Highlander, cumpărat de niște binefăcători ai părintelui („ajunge, Lioșa, să-l tot zdruncini în tractorul tău!”).

Am vrut să luăm un Land Cruiser 200, dar Flavian s-a împotrivit din răspuțeri la o mașină atât de „luxoasă”. Toate încercările binefăcătorilor de a-l liniști – „Părinte, nu este decât o mașină mare și bine făcută!” – nu avură nici un succes. „Pasagerul principal” nu era de acord decât cel mult cu

un Nissan X-Trail, dar (slavă Domnului!) am reușit să-l convingem pentru un Highlander. Trebuie să recunosc totuși că SUV-ul nou este mult mai confortabil decât vechea mea mașină de teren englezească...

– Ei, numai să mai încerci să faci din nou un atac cerebral – am zis eu morocănos, în fruntea cortegiului de mașini care-l însoțea pe părintele de la spital acasă. Data viitoare nu voi accepta ceva mai prejos de Rolls-Royce!

– Ai în vedere catafalcul? – zise cu un zâmbet nevinovat Flavian, prins cu centura de siguranță care-l lipea de scaunul confortabil al mașinii.

– Te-ai însănătoșit! – am oftat eu cu o oarecare satisfacție.

(NU E PENTRU TOȚII!)

DIN LUMEA CELOR CARE
NU CUVÂNTĂ¹

Ușa chiliei părintelui era, ca de obicei, descuiată, însă după tradiția mănăstirească am bătut la ușă înainte de a deschide, rostind rugăciunea:

– Pentru rugăciunile sfinților părinților noștri, Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, miluiește-ne pe noi!

– Amin! – se auzi vocea lui Flavian drept răspuns, și eu am intrat în încăperea modestă.

– Părinte, Serioja și Dașa Rusakov nu reușesc să te găsească la telefon! M-au sunat pe mine. Iar ți s-a descărcat bateria?

– Nu, l-am închis, ca să nu mă deranjeze. Ce mai fac Rusakovii?

– Bine! Daria a născut ieri al doilea băiețel, patru kilograme două sute de grame și cincizeci și cinci de centimetri lungime! Îți cer să te rogi pentru ei și să-i binecuvântezi pentru botez!

– Slavă Ție, Doamne! – își făcu semnul crucii Flavian. Serghei slujește tot acolo?

– Da! Predă o disciplină militară la Academia aceea de poliție...

---

¹ Autorul menționează că tot ceea ce este scris în acest capitol este pură invenție. Orice coincidență de nume, denumire sau eveniment este pur întâmplătoare. Pentru cei care luptă pentru drepturile animalelor: nici un animal dintre cele amintite în capitol nu a avut de suferit. Deocamdată.

– Să-i ajute Dumnezeu! – Flavian își făcu din nou cruce. Îi voi suna chiar azi. Ia privește aici!

Flavian îmi arată ecranul laptopului. Erau niște imagini pornografice. O orgie de grup pe fundalul unor figuri de animale împăiate.

Mi-am pierdut darul vorbirii și am întors privirea de la ecran.

– ???

– Lioșa! Nu te teme, ia privește! – părintele puse creionul pe ceva de pe ecran.

– Părinte... nu mai sunt obișnuit cu pornografia de ani buni și mi se cam face silă, ca să spun drept...

– Ei, nu-i nimic, mai rabdă doar o dată! Ia uite aici!

Luptând cu repulsia provocată de imagini, m-am uitat la ceea ce arăta creionul lui Flavian.

– Pfu! – nu am răbdat în fața priveliștii de pe ecran. E și una însărcinată acolo!

– Exact! – confirmă Flavian, închizând calculatorul. Asta am și vrut să-ți arăt! Această femeie însărcinată este Galea Kolokolnikova!

– Care Kolokolnikova? A-a! – am zis eu încrunțat. Una dintre vrăjitoarele care țopăiau prin catedrală? Și *show*-ul lor muzical: *Trash-prayer*: „Doamne, alungă președintele!”, *Art-performance*, „Lupta pentru democrație” și tot așa? Părinte, nu-i suficient că am discutat despre asta aseară, acum vrei să-mi strici pofta de mâncare de dimineață? Voi avea toată ziua un gust oribil în gură! Și Irka a făcut niște chiftele de pește atât de bune...

– Ei, da! – oftă Flavian. Sigur că nu e vorba de o baladă de închisoare pe care o intonau „cântărețele” în celulă...

– Ce au căutat, aia au găsit! – am reacționat eu dur la tonul compătimitor al părintelui pe care nu-l puteam înțelege.

Doar spuneai aseară că fetele astea sunt îndrăcite și locul lor e în iad!

– Ei, nu am zis eu nimic de iad! Iura a zis. Cât despre îndrăcite, recunosc cu părere de rău că am afirmat asta!

– Îți pare rău? – am dat eu din cap a neînțelegere.

– Da, Lioșa! Îmi pare rău că am judecat și mi-am exprimat părerea pripit. M-am grăbit aseară să le vorbesc de rău...

M-am așezat pe un scaun, față în față cu Flavian și, fără să-mi dau seama ce fac, am băut ceaiul rece din ceașca lui, care era pe masă, lângă laptop. După aceea am început să-mi privesc duhovnicul cu ochi întrebători.

– Ei?

– Ce „ei”?

– Ce s-a întâmplat de ți-ai schimbat părerea despre fetele astea? Că doar nu a vorbit gura fără tine!

– Da, Lioșa, te înțeleg... De fapt, mi-am dat seama că ce am zis nici nu avea legătură cu acele fete, ci era doar judecată și indignare. Atitudinea corectă față de lumea din jur trebuie să aibă în vedere o gândire sănătoasă, însă eu am uitat aseară de una ca asta, și mie, care sunt popă, nu-mi poate fi iertat așa ceva...

– Și ce ai gândit, părinte, până acum? De mult ai început să te tot gândești la această problemă?

– Pe la două și jumătate, cred. Trebuia să mă trezesc pentru Miezonoptică, însă am avut un vis ciudat: foarte clar, ca în realitate! Se făcea că mă aflam pe scaunul din biserică unde spovedesc credincioșii, cu epitrahil, iar în fața mea era chiar Galea Kolokolnikova și plângea! Plângea din toată inima și se pocăia sincer. De toate păcatele vieții, de catedrală, de dezmațul din muzeu...

M-am trezit atunci și am gândit: „Ei, ce? Ți-a dat acum înțelegciune Dumnezeu, popă cu fund mare ce ești?! Ai ju-

decat un suflet omenesc înainte de judecata lui Dumnezeu; te-ai ridicat deasupra unei fâpturi căzute gândindu-te că tu ai dreptate? Iată acum înțelegerea adevărată a lucrurilor!..”

De unde pot ști ce va fi mâine în sufletul acestei fete? Poate că se va pocăi și chiar va deveni sfântă. Se poate una ca asta? Da! Sunt multe exemple de astfel de persoane în viețile sfinților! Dar eu am judecat-o. O pocăință ca aceea din vis arde păcatele ca pe niște paie uscate! Eu sunt cel care ar trebui să învețe să se pocăiască astfel...

– Ei, părinte, acum chiar că nu mai înțeleg nimic! – am încercat cu greu să-mi arăt neînțelegerea. Ești de acord că ceea ce au făcut aceste fete în catedrală înseamnă blasfemie? Iar ce au făcut la muzeul de zoologie a fost chiar sălbatic: „Animale cu două picioare pe fundalul celor cu patru!” Ori nu am dreptate?

– Ai dreptate! În catedrală a fost blasfemie, iar în muzeu, animalitate. „Din lumea celor care nu cuvântă” – după cum zici tu.

– Și atunci pentru ce să-ți pară rău de ele, părinte? De niște blasfemiatoare și animale! Ele și-au denigrat la maximum chipul lui Dumnezeu pe care-l poartă, nu-i așa?

– Așa este, Lioșa, dar nu numai atât! E adevărat că și-au înjosit chipul lui Dumnezeu din ele. Dar e greșit să spunem că nu ne poate fi milă de ele. Tocmai de aceea trebuie să ne și fie milă: că și-au înjosit chipul lui Dumnezeu din ele...

Ce o fi în sufletul lor acum? Oare crezi că glasul lui Dumnezeu din ele – conștiința – nu le mustră, chiar dacă în sala de judecată o fac pe nebunele, încurajate de „producătorii” care le instigă ura împotriva Bisericii?

– Producătorii?

– Cred că îi putem numi așa în cazul de față. Trupești și netrupești.

– Netrupești – asta e clar – sunt demonii, dar cei trupești cine sunt?

– Îi am în vedere, Lioșa, pe acei bărbați inteligenți, răi și urâtori de Dumnezeu din Rusia care, jucând cartea instabilității sufletului feminin, s-au folosit de aceste tinere nefericite și imature sufletește pe post de „carne de tun” în războiul pe care ei îl duc împotriva Bisericii.

– De ce ești așa sigur că sunt bărbați, părinte? Oare printre sataniști nu sunt și femei? Printre vrăjitoare procentul de femei este oricum mai mare.

– Pentru femei, Lioșa, lupta conștientă împotriva lui Dumnezeu este nefirească. Nici în Sfânta Scriptură nu vedem așa ceva. Toți cei care s-au opus conștient lui Dumnezeu: Cain, Irod, Iuda, Anna și Caiafa, fariseii, toți erau bărbați. Și în vremea Noului Testament, tot bărbații au fost cei care s-au luptat împotriva lui Dumnezeu: împărați romani, revoluționari francezi, revoluționari ruși, toți erau bărbați!

Nu femeile au inventat ateismul, comunismul sau masoneria. Femeia nu a făcut decât să participe la acest proces și întotdeauna în calitate de obiect: înfăptuitor, agent de influență, partener, *killer* sau „teroristă”... Puține femei au ajuns să dețină roluri importante în aceste scenarii și niciodată vreo femeie nu le-a condus. Femeia este, conform sensului creației ei, ajutor („Și a zis Dumnezeu: nu este bine să fie omul singur, să-i facem lui ajutor pe potrivă.”). Femeia este sprijin, reazem, asigură „spatele frontului” pentru bărbat. Se poate spune că femeia a fost „programată” să aibă altă lucrare decât bărbatul: să slujească soțului, să nască prunci, să mențină o atmosferă de iubire în familie, să mângâie, să creeze armonie și frumusețe, să iubească și să fie iubită! În funcție de îndeplinirea acestui „program” dumnezeiesc, femeia dobândește acea stare a sufletului care se numește „fericire”!